

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμὰς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰουλίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 32

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Παρευθὺς οἱ στρατιῶτες τοῦ Σιδερένιου Χερικοῦ συνέλαβαν τὸν κ. Καρινὺ καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὸν κ. Σαβουρῶ.

— Διαμαρτύρομαι! φώναξε ὀργισμένος ὁ διοικητής, καὶ σὰς καθιστῶ ὑπεύθυνον γιὰ τὴν προσβολὴ αὐτῇ, ποὺ γίνεται ἐναντίον ἐνὸς Γάλλου ὑπαλλήλου, πάνω στὴν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων του!

Μὰ οἱ διαμαρτυρίες αὐτὲς δὲν ἔκαναν καμμιά ἐντύπωση στὸν ἀρχηγό. Σὲ λίγα λεπτὰ, ὅλοι οἱ Γάλλοι ἦταν δεμένοι καὶ ἀνίσταθον. Οἱ ἰθαγενεῖς ὑπηρετές τοὺς τῶχαν βάλει στὰ πόδια. Οἱ λευκοφορεμένοι στρατιῶτες φορτώθηκαν τὶς κούνιες καὶ ἔτσι οἱ φίλοι μας ἔκαναν ἀνάποδα τὸ δρόμο ποὺ εἶχαν κάμει μὲ τόσο κέφι, λίγες ὥρες νωρίτερα.

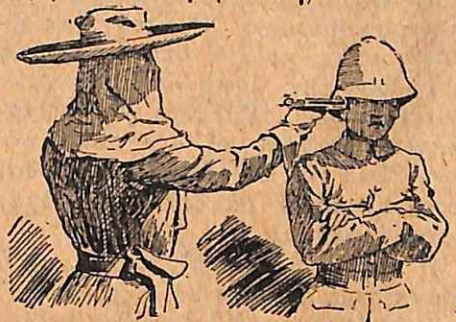
Εὐθὺς μόλις ἔφτασαν στὸ Διοικητήριο, οἱ συμμορίτες ἔλυσαν τὸν κ. Καρινὺ καὶ ὁ ἀρχηγὸς τὸν πρόσταξε νὰ πάει νὰ φέρει τὸ μηχανήμα. Ἐπειδὴ ὁ μηχανικὸς φάνηκε δισταχτικὸς, ἡ μὲς Μαργκαρέτ στήριξε τὴν κἀννη τοῦ ρεβόλβερ τῆς στὸν κρόταφο τοῦ Φραγκίσκου καὶ εἶπε:

— Ἄν σὲ πέντε λεπτὰ δὲ μοῦ παραδοθεῖ τὸ μηχανήμα, τὸ παιδί αὐτὸ δὲ θὰ ζεῖ πιά!

Ὁ κ. Καρινὺ ἤξερε πολὺ καλὰ μὲ τί ἄνθρωπο εἶχε νὰ κάμει: ἀποφάσισε νὰ ὑπακούσει. Πῆγε στὸ δωμάτιό του, ἀκολουθούμενος πάντα ἀπὸ δύο συμμορίτες, ἔφερε τὸ μηχανήμα τοῦ Ταρτίφ καὶ τὸ ἀπόθεσε

μπροστὰ στὴ μὲς Μαργκαρέτ. Ἐκείνη ξανάβαλε μ' εὐχαρίστηση τὸ πιστόλι στὴ ζώνη τῆς καὶ εἶπε:

— Τώρα, κύριε, εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, μαζί μὲ τὰ παιδιὰ. Δὲ θὰ σὰς ὀδηγήσω πιά στὴν κατοικία σας στὸ παλάτι τῶν Ἑρειπίων. Σὰς περιμένει ἄλλη φυλακὴ, ἀπ' ὅπου δὲ

«Ἡ μὲς Μαργκαρέτ στήριξε τὴν κἀννη...» (Σελ. 253, στ. α').

θὰ τὸ σκάσετε αὐτὴ τῇ φορᾷ, ὦ, ἔχω πεποίθησι!

Ἵστερα γύρισε εἰρωνικὰ στὸ διοικητὴ καὶ πρόσθεσε:

— Ὅσο γιὰ σὰς, κύριε Σαβουρῶ, στοιχηματίζω ὅτι εἰστε ὁλος ἀγωνία νὰ πάτε νὰ τηλεγραφήσετε τὸ γεγονός στους προϊσταμένους σας... Ἐγὼ δὲ

σὰς χαλῶ τὴν καρδιά! Σὰς ἀφίνω ἐλεύθερο νὰ τηλεγραφήσετε. Τὰ στρατεύματα ποὺ θὰ σὰς στείλουν, δὲ θὰ σὰς χρησιμεύσουν σὲ τίποτα!

Σὲ λίγα λεπτὰ, ὁ κ. Καρινὺ, ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Λούση πῆχαν στ' αὐτοκίνητα, ποὺ οἱ συμμορίτες τὰ εἶχαν φέρει λίγα μέτρα πρὶν πέρα ἀπὸ τὸ Διοικητήριο, καὶ ὁ καίμενος ὁ κ. Σαβουρῶ τηλεγραφοῦσε ὁλόκληρα κατεβατὰ, ζητώντας τὴν τιμωρίαν τῆς προσβολῆς, ποὺ εἶχε γίνει στὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας!..

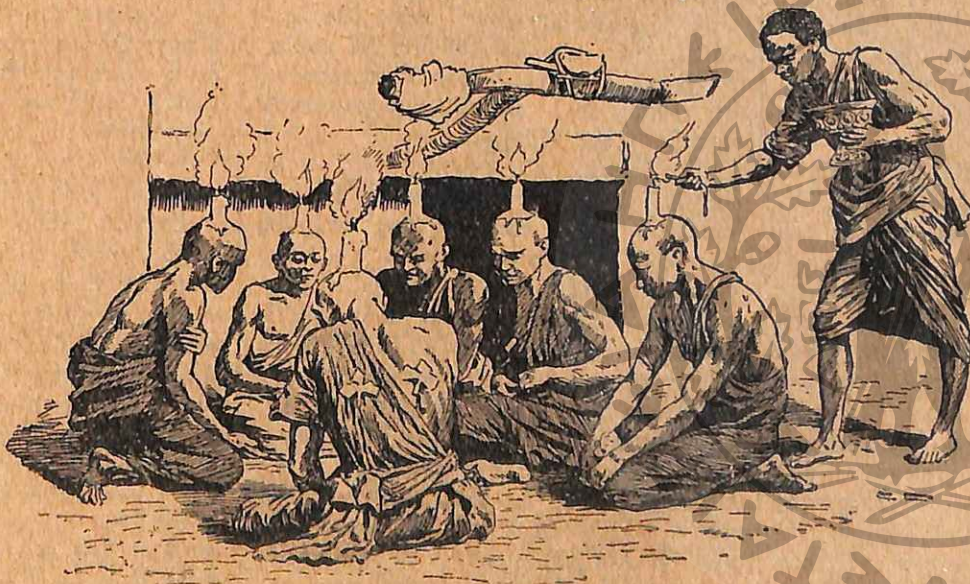
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Τὰ δίχτυα τῆς μὲς Μαργκαρέτ

Τὸ Νχά-Τράν εἶν' ἓνα μικρὸ λιμάνι: στὶς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Σόν-Καί, ὅπου πιάνουν μόνον φαροκάϊκα καὶ ἀριά καὶ ποῦ, κανένα ἀριστοκρατικὸ καὶ ὁμορφὸ γιῶτ. Στὸ λιμανάκι αὐτὸ εἶχαν φέρει τ' αὐτοκίνητα τῇ μὲς Μαργκαρέτ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους τῆς ἀπὸ τὸ Νταλά καὶ τοὺς εἶχαν μπαρκάρει στὸ γνωστὸ μας γιῶτ «Μαργκαρέτ». Ἡ νέα ἔμενε πάλι στὰ πολυτελέστατα διαμερίσματά της, ὅπου φρουροῦσε ἄγρυπνος πάντα ὁ Ντούγκλας καὶ δύο λευκοφορεμένοι στρατιῶτες.

Ὁ κ. Καρινὺ εἶχε περιορισθεῖ σὲ μιὰ καμπίνα-φυλακή, γιὰτὶ στὸ γιῶτ αὐτὸ ὑπῆρχαν καὶ καμπίνες καμωμένες ἐπίτηδες σὰν κελλιάφυλακῶν βαθὰ μέσα στὸ ἀμπάρι. Ὁ μηχανικὸς διαμαρτυρήθηκε γιὰτὶ τὸν χωρίζαν ἀπὸ τὰ παιδιὰ, μὰ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆτε γιὰ τὰ παιδιὰ. Ἀπὸ τῇ στιγμῇ αὐτῇ, ἐγὼ τὰ παίρνω ἀπάνω μου, θὰ μὲ

«Ἐξακολουθοῦσαν τοὺς ψαλμούς των...» (Σελ. 254, στ. γ').

νουν στίς διπλανές μου καμπίνες και θά τὰ περιποιηθούν όσο γίνεται. "Αλλωστε, πρόσθεσε με μιά πολύ βαθεία έρωσία, ξέρετε ο ίδιος πώς μεταχειρίζομαι τούς αλχημιάδες μου, όταν δέ με αναγκάζουν νά τούς θεωρώ έχθρους. "Αν δέν εφεύγατε με τόν τρόπο πού φύγατε, και με τόν σκοπό νά με προσέχετε, θά έμέναμε καλοί φίλοι και συνέταιροι. "Η κόρη σας φυσικά δέν έχει νά πάθει τίποτα. "Όσο για τόν Φραγκίσκο, έχω γι' αυτόν σκοπούς, πού κρίνω περιττό νά σας τούς ανακοινώσω. Πηγαίνετε, κύριε, και σκεφθήτε καλά τήν τρέλλα πού εκάματε νά τὰ βάλετε με τόν αρχηγό του Σιδερένιου Χεριού!

Ο μηχανικός άκουγε, πνιγμένος από θυμό, τὰ σκληρά αυτὰ λόγια και περιορίστηκε ν' άποκριθί:

— Προτιμώ, κυρία, τίς τιμωρίες σας από τίς καλοσύνες σας. Ποτέ δέ θά συγκατατεθώ νά γίνω, έχι ο συνέταιρος, καθώς λέτε, αλλά ο συνένοχος του αρχηγού μιάς διεθνούς συμμορίας από ληστές και λωποδύτες... Έχετε τή δύναμη μαζί σας, κάμετέ με ό,τι θέλετε. Δέ θά μού αλλάξετε τή γνώμη μου!

Φίλησε τήν κόρη του, έσφιξε θερμά τó χέρι του Φραγκίσκου κι' ακολουθήσε τούς δεσμοφύλακές του. Η μίς Μαργκαρέτ θέλησε νά παρηγορήσει τή Λούση πού εκλαιγε, μα ή μικρή τινάχτηκε καθώς τήν άγγιζε.

— Αφήστε με! Σας σιχαίνομαι!..

Ο Φραγκίσκος στεκόταν άμίλητος, σάν νά μήν έννοιωθε τί γινόταν τριγύρω του. Η μίς Μαργκαρέτ σήκωσε τούς ώμους μ' άδιαφορία. Φώναξε μιά γυναίκα και τής έμπιστεύθηκε τή μικρή. Τό Φραγκίσκο τόν οδηγήσαν σέ μιά καμπίνα πάνω στο κατάστρωμα και τού άφισαν άνοιχτή τήν πόρτα, δείχνοντάς του έτσι πώς ήταν έλεύθερος.

Γύστερα από λίγες ώρες, τó γιότ σήκωσε τήν άγκυρα και ξεκινούσε, με διεύθυνση προς τó βοριά. Πού πήγαιναν άραγε; "Ο Φραγκίσκος σταμάτησε τόν Ντούγκλας στο κατάστρωμα και τόν ρώτησε.

— Πηγαίνουμε, άποκρίθηκε πολύ πρόθυμα εκείνος, στον κόλπο του Άλόν, όπου είναι τὰ άνθρακωρυχεία του Βοθμαγκό.

Βοθμαγκό! Τό παιδί είχε ακούσει κάμποσες φορές νά προσφέρουν αυτή τή λέξη σάν άπειλή πού σκόρπιζε τόν τρόπο σ' εκείνους πού τήν άκουγαν. Μα δέν τόλμησε νά ζητήση λεπτομέρειες από τόν γραμματέα. Ακούμπησε στα κάγκελα του καταστρώματος και κοίταζε τήν άκτή πού περνούσε μπρός του σάν ταινία κινηματογράφου. Ο γραμματέας, περιποιητικός πάντα, τού δείξε τó δρόμο πού ένώνει τή Κοχικήινα με τόν Άννάμ.

— Ο δρόμος αυτός, τού είπε, είναι άληθινό θαύμα. Τελείωσε στα 1918 και πάνω σ' αυτόν ταυτοκίνητα περνούν σάν άστραπή. Και ή γύρω θέα είναι υπέροχη!

Η μέρα πέρασε μελαγχολική και τó βράδυ έστρωσαν τραπέζι με τρία σερίβτσια σέ μιά μικρή τραπεζαρία, πλάι στην καμπίνα της Λούσης. Στο τραπέζι κάθισε κι' ή κουδερνάνα της Λούσης κι' αυτό έμπόδισε τὰ παιδιά ν' άνταλλάξουν έλεύθερα τίς έντυπώσεις τους.

Μετά τó φαγητό, ή κουδερνάνα πήγε κι' έφερε διάφορα παιγνίδια: σκάκι, ντάμα, φωνογράφο κλπ. Μέσα στο πλοίο υπήρχε κάθε τι πού θά μπορούσε νά μαγέψει τὰ παιδιά, αν δέν ήταν ο νους τούς δλοένα στον καιμένο τόν πατέρα τους, πού βρισκόταν φυλακισμένος στο σκοτεινό κελλί του, ένω αυτὰ περνούσαν τόσο άνετα.

Σαρανταοχτώ ώρες άργότερα, ή «Μαργκαρέτ» έπιασε στο Τουράν, για νά πάρη κάρβουνο. Ο Ντούγκλας έδοποίησε τὰ παιδιά ότι ο αρχηγός τούς έδινε τήν άδεια νά βγούν νά ιδούν τήν πόλη. Μάλιστα ή μίς Μαργκαρέτ σκέφθηκε νά διοργανώση έκδρομή έως τήν παγόδα των Ιθαγενών, όπου τὰ παιδιά θά δοκίμαζαν ευχάριστες έκπληξεις.

Η Λούση θέλησε ν' άρνηθί, μα ο Φραγκίσκος πρόλαβε και τής είπε:

— Δέν πρέπει νά δείχνεσαι άπότομη στον αρχηγό.

— Γιατί;

— Θά στο πω άργότερα.

Κι' ή μικρή, πού είχε άπλόγη έμπιστοσύνη στην κρίση και στην έξυπνάδα του φίλου της, δέχτηκε νά βγί στην στεριά μαζί του.

Μόλις πάτησαν τó πόδι τους στην προκυμιά, ο Φραγκίσκος είπε στην Λούση:

— Βλέπεις αυτούς τούς δύο λευκούς; Μας παρακολουθούν. Η κυρία, φαίνεται, δέν έχει άκόμη έμπιστοσύνη σέ μένα. Άλλ' ως κάνουμε καλύτερα πώς δέν τούς είδαμε.

Τό Τουράν είναι μιά πόλη πολύ κοινή. Δέν είχε τίποτε τó έξαιρετικό, με τούς καινούργιους δρόμους της και τó άδειανό λιμάνι της, πού φαίνεται δλοένα σά νά προσμένει καρδιά πού δέν έρχονται. Ευτυχώς ή έκδρομή στο Φιδά-Λάμ έδωξε τήν πρώτη αυτή κακή έντύπωση.

Όταν έφτασαν στην έρημ παγόδα, στην εκκλησία νά πούμε των Ιθαγενών, οί Ιερωμένοι της περιοχής αυτής είχαν μαζευτεί εκεί κι' εκαναν σκληρή κι' αλλόκοτα άσκητικά βσανιστήρια. Άλλοι περνούσαν από τὰ μπράτσα τους ή από τίς γάμπες τους λεπτά άκονισμένα λεπίδια, άλλοι έτρι-

βαν γιαλιά μέσα στα δόντια τους και τó αίμα έσταζε από τὰ καταπληγωμένα χείλια τους. Μα τó περιεργότερο άπ' όλα ήταν τó άκόλουθο: Πέντ' έξη άσκητές άρχισαν νά ψέλνουν καθισμένοι χάμω, ένω άλλοι κολλούσαν πάνω στα ξυρισμένα κεφάλια τους άναμμένες λαμπάδες. Όταν έλυωσαν οί λαμπάδες, ή φλόγα έφτασε ως τó πεταί τους, κι' όμως αυτοί διατήρησαν όλη τήν άπάθειά τους, παρ' όλο τόν τρομερό πόνο πού βέβαια θά αισθάνονταν. Έξακολουθούσαν τούς ψαλμούς των, δίχως ν' αλλάξουν ούτε τόσο δα τή φωνή.

Οί άνθρωποι αυτοί κάνουν τρέλλες, είπε ο Φραγκίσκος στην Λούση, αλλά μ' αυτό τόν τρόπο μαθαίνουν νά κρύβουν τούς πόνους των. Έτσι πρέπει νά κάνουμε και μείς: νά τὰ υποφέρουμε όλα και νά χαμογελούμε. Και χαμηλώνοντας τή φωνή, πρόσθεσε:

— Ός πού νά μπορέσουμε νά εκδικηθούμε.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ο Άζόρ δέν ήταν κανένας σπουδαίος σκύλος. Βέβαια ή μάνα του ήταν από ράτσα. Τήν είχαν φέριε από τήν Άγγλία και είχε κι' ένα δύσκολο έπίθετο πού ο Άζόρ δέν μπορούσε ποτέ του νά θυμηθί καλά: αλλά ο πατέρας του ήταν ένα πρόστυχο μεγάλο χασαπόκυκλο πού ούτε καν όνομα δέν είχε. Γι' αυτό δέν τόν είχαν και σέ μεγάλη ύπόληψη τόν Άζόρ τὰ άφεντικά του.

Γιά δές τί πόζες πού παίρνει καμιά φορά αυτός ο σκύλος, έλεγε ο κύριός του τής γυναίκας του.

— Τίς κληρονόμησε άπ' τήν μάνα του, έλεγε γελώντας εκείνη.

Η μόνη λοιπόν πού τόν αγαπούσε σ' άληθεια τόν Άζόρ ήταν ή κυρά Μαργώ, ή μαγειρίσσα αυτή τόν χάρτευε, αυτή τόν έπαιρνε μαζί της στα ψώνια, αυτή τού έδινε πού και πού κανένα κομμάτι ζαχαρίτσα.

— Άχ όμορφό μου, χιονάτο μου σκυλάκι, έλεγε όποτε τόν χάρτευε.

Γιατί ο Άζόρ ήταν άσπρος, όλόασπρος, χωρίς ούτε ένα μαύρο λεκέ. Κι' αυτό ήταν πού τόν εκανε νά καμαρώνει και νά θέλη νά έχη σχέσεις με καλά σκυλιά. Τά «καλά σκυλιά» ήταν ή Λουλού της κυρίας Εθάνθλας πού καθόταν άπάναντι, και ο Ντίκ τού κυρίου συνταγματάρχη πού καθόταν στο έπάνω πάτωμα. Ούτε ή Λουλού όμως ούτε ο Ντίκ καταδεχόντουσαν τόν Άζόρ, γιατί λέει δέν ήταν από ράτσα. Από ράτσα! Και τί μ' αυτό; Μήπως εκείνοι ήταν καλύτεροί του; Δέγ σου λέω, ή Λουλού ήταν άσπρη και μαλλιαρή και

φορούσε πάντα στο λαιμό μιά γαλάζια μεταξωτή κορδέλλα: αλλά κι' ο Άζόρ ήταν κάτασπρος και γαλάζιες κορδέλλες μόνο τὰ κορίτσια φορούνε. Ο Ντίκ όμως, ένας σταχτόμαυρος σκύλος εκεί με κάτι άνοικονόμητα πόδια και μ' ένα άσχημο μούτρο σάν σκαντζόχοιρος: "Α όχι, ο Άζόρ ήταν χίλιες φορές πιό όμορφος άπ' αυτόν: αυτό τó ήξερε, τού τó είχε πη και ή κυρά Μαργώ. Και αν αυτοί δέν ήθελαν νά κάνουν παρέα μαζί του μιά φορά, αυτός δέν ήθελε δέκα. Έπληγαινε κι' έδρισκε τόν Μπέη και τόν Άράπη και καθόταν μαζί τους. Α βέβαια, εκείνοι τόν έθαύμαζαν και καμαρώναν για τή φίλια του. Είναι άλήθεια πώς κι' αυτοί δέν ήταν από ράτσα, ούτε από πατέρα ούτε από μάνα καν. Ήταν όμως πολύ ευγενικά σκυλιά και ήξεραν πώς ο Άζόρ ήταν άνώτερός τους. Και πώς άνοιγαν τὰ μάτια τους και τó στόμα τους, όταν τούς έλεγε για τή μητέρα του πώς είχε έρθει άπ' τήν Άγγλία και πώς σάν κι' αυτήν δέν υπήρχε άλλο σκυλί έδώ πέρα. Και τόδρισκαν πολύ φυσικό όταν δέν ήθελε νά πάνε νά κάτσουν απέξω άπ' τή μάντρα τού καρβουνιάρη. Είναι άλήθεια πώς στή μάντρα αυτή έπεφτε ο περισσότερος ήλιος, αλλά ο Άζόρ νά πάη εκεί; Ένας σκύλος τόσο καλομαθημένος; Και νά λερώσει τήν ώραία άσπρη τρίχα του πού τόσο τήν καμαρώνει; Και μόνο όταν τύχαινε καμιά φορά νά περάση ή Λουλού με τήν κυρία της πηγαίνοντας περίπατο και νά τόν κοιτάξη με περιπρόνησι, μόνο τότε έννοιωθε ο Άζόρ ότι τó γόητρό του εκινδύνευε. Μ' όλα ταύτα γύριζε άλλοσ τó κεφάλι του, σηκώνοντας ψηλά τή μύτη, και όταν ο Άράπης και ο Μπέης τόν ρωτούσαν:

— Γιατί δέν τήν χαιρετάς;
— Απαντούσε με άξιοπρέπεια:
— Έχουμε προσωπικά.

Τέ τελευταίο Σάββατο της Άποκρηάς, ο Κωστάκης, ο μικρός κύριος τού Άζόρ, μασκαρεύτηκε κόκκινος παλιάτσος. Ο Άζόρ τόν κοίταζε με φθόνο. Άχ αυτοί οί άνθρωποι! Όπως θέλουν ντύνονται. Όχι σάν τόν ίδιο πού θάμενε πάντα άσπρος και τίποτε άλλο. Άχ νά μπορούσε κι' αυτός ν' αλλάξη. Νά μασκαρευτή. Πώς θά τόν ζήλευαν όλοι! Αίφνης ο Κωστάκης είπε:

— Τί λές, Άζόρ; Μασκαρεύεσαι και σύ; Νά σέ βάψω, νά σέ κάνω πράσινο;

Ο Άζόρ κούνησε τήν ουρά του. Νά γίνη πράσινος! Άλλο πού δέν ήθελε. Ω, με τί καμάρι θά περνούσε τώρα μπροστά άπ' τήν Λουλού κι' από τόν Ντίκ! Και ο Άράπης και ο Μπέης; Εκείνοι είναι πού θά τὰ έχαναν όλότελα. Μα και οί άνθρωποι; Τ' άφεντι-

κά του; Πώς θά καμαρώναν πού θά είχαν ένα πράσινο σκύλο! Και θά πήγαινε νά κάνη βόλτα σ' όλη τή γειτονιά, νά τόν έλεπε κι' ο κύρ-Νικόλας ο μπακάλης πού έλεγε πώς ήταν κλέφτης και τού είχε πάρει λέει μιά μέρα ένα φελι μπακαλιάρο. Άκούς εκεί τόν ψεύτη! Κι' αυτός μόλις πού τó είχε μυρίσει. Τώρα όμως νά δουμέ τί θά έλεγε.

Όστόσο ο Κωστάκης είχε πάει κι' είχε φέριε τόν ντενεκέ με τή λαχανιά λαδομπογιά πού έθαφε χτές ο μάστορης τόν τοίχο της σκάλας. Και τó μασκάρεμα άρχισε. Στην αρχή ή μπογιά δέν έπιανε. Τό πινέλο κολλούσε πάνω στίς τρίχες κι' εκανε μόνο πού και πού πράσινους λεκέδες. Στο τέλος όμως έστρωσε. Και ο Άζόρ έγινε πράσινος άπ' τήν καρφή ως τὰ νύχια. Με τί καμάρι κοιτάχτηκε στον καθρέφτη! Κι' ο ίδιος δέν έγνώρισε τόν έαυτό του και παρ' όλίγο νά γαυγίση.

Κι' όταν σέ λίγο βγήκε στο δρόμο, νόμιζε πώς όλος ο κόσμος ήταν δικός του. πώς όλοι αυτόν εκοίταζαν. Κι' αυτό ήταν άλήθεια. Πρώτος έβαλε τίς φω-

νές ο Μίμης τού κύρ Θανάση τού έμποράκη.

— Μωρέ παιδιά! Ένας σκύλος μασκαράς!

— Ε, έ, άρχισαν τάλλα παιδιά νά φωνάζουν. Ένας σκύλος πράσινος! Νά τού δέσουμε έναν ντενεκέ στην ουρά του.

Καλέ, τί έλεγαν; Αυτό ήταν έντελώς αλλοιώτικο άπ' ό,τι έπερίμενε. Νά τού δέσουν ντενεκέ; Έβαλε τήν ουρά του μέσ' στα πόδια του και άρχισε νά τρέχη. Και τὰ παιδιά έτρεχαν από πίσω του και σέ λίγο οί πέτρες και οί λεμονόκουπες έπεφταν σά βροχή στην πλάτη τού καιμένου τού Άζόρ.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

*Αν κάθεσαι στή θέση σου, κανείς δέ σέ σηκώνει.

*Βόηθα με νά σέ βοηθώ, Νάνεβούμε τόν γκρεμινό.

*Αναβε τó λυχνάρι σου, προτού νά σ' εύρ' ή νύχτα.

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Λ'.

Τόν πλησίασε, πού λέτε, ή Άράπα και τόν χτύπησε φιλικά με τó πόδι της. Ήθελε νά παίξουν!

Ο κακόμοιρος ο κόντε-Πίπης προσπαθεί ν' άνταποκριθί. Τή χτυπά κι' αυτός με τó χέρι του, μουγγρίζει σάν άρκουδα, κάνει ό,τι μπορεί. Άλλά πού! Δέν ξέρει νάρκουνδιζε καλά, είναι πολύ άρχαίος σ' αυτή τήν τέχνη. Και τó παιγνίδι γίνεται σέ λίγο... σοβαρό.

Ποιός ξέρει τί κακό λόγο είπε, χωρίς νά θέλη, τής Άράπας με τó μούγγρι-

σμα του! (γιατί μήπως ξέρει τή γλώσσα της; μουγγρίζει κι' ό,τι βγει!) Κι' εκείνη πειράχτηκε, μούγγρισε με θυμό και τόν άρπάξε με τὰ μπροστινά της σά νάθελε νά τόν ρίξη κάτω, νά τόν εκδικηθί.

Δέν παίζουν πιά τώρα! παλέβουν άληθινά.

Η Άράπα, πολύ πιό δυνατή, κάνει καλά τήν ψευτοαρκουδα, τή ρίχνει, τή σφίγγει, τή γραντζουνίζει, τή δαγκώνει...

Ο δυστυχισμένος ο κόντε-Πίπης ιδρώνει και ξειδρώνει, λαχανιάζει, άγκομαχά και νομίζει πώς ήρθε ή τελευταία του ώρα...

Άλλά καθώς κυλιέται κει στην ταράτσα τού πύργου, νοιώθει κοντά του τó ξύλινο μανίκι μιάς μεγάλης σιδερένιας δράνας.

Είναι ή σωτηρία!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

“ΕΥΤΥΧΙΑ!”,

Αγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΟΣ μου φίλος μπήκε στο γραφείο μου με πολύ αλλοιώτικο ύφος. Και μόλις τον ρώτησα πώς αυτό και τί τρέχει, έδωλε από την τσέπη του ένα χαρτάκι και μου είπε:

— Διαβάστε αυτό το παράξενο γράμμα που έλαβα σήμερα!

Τό διάβασα. Ήταν γραμμένο γαλλικά, με γραφομηχανή, άνωπόγραφο. Κι' έλεγε:

«Αθήναι, 29 Ιουνίου 1926,

Ευτυχία!

«Έλαβα πρό όλίγου αυτόν τον κρι-κο. Θέλω να τον μεταβιβάσω, για να μην κοπεί ή άλυσίδα της Ευτυχίας, που την άρχισε ένας Αμερικανός άξωμα-τικός κι' έχει κάνει τρεις φορές τό γύ-ρο του κόσμου.

«Αντιγράψατε αυτό το γράμμα 9 φορές και στείλτε το σ' όσους θέλετε τό καλό τους, έντός 24 ώρων. Μη δια-κόψετε την άλυσίδα, γιατί όποιος τό κάμει, θα πάθει κακό. Σημειώστε ότι αυτή ή προφητεία άλήθευε πολλές φο-ρές ως τώρα. Εύχομαι να μη συμβή τό ίδιο και για σας.»

Εκράτησα με κόπο τή σοβαρότητα μου και ρώτησα τό μικρό μου φίλο τί θέλει: να του μεταφράσω τό γράμμα ή να του πω τί πρέπει να κάνει;

— Όχι, μου είπε, τό κατάλαβα. Πρέ-πει να κάμω άμέσως 9 αντίγραφα και να τά στείλω σε 9 αγαπητά μου πρό-σωπα. Άλλά για τί; προς ποιο σκο-πό; Τί είναι αυτή ή ιστορία; Άλή-θεια, ψέμματα, φάρσα, κοροϊδεία, παι-χνίδι, σοδαρό; Αυτό δέν μπόρεσα να καταλάβω...

— Εέρω κι' εγώ;.. Έσύ τί νομίζεις; — Θά ένόμιζα πώς είναι παιχνίδι. Άλλά μου είπαν πώς τέτοια γράμμα-τα, έλληνικά και γαλλικά, κυκλοφο-ρουν κατά χιλιάδες και μυριάδες. Πολ-λοι έχουν λάβει από δυο κι' από τρία. Για να καταγίνονται λοιπόν τόσοι άν-θρωποι, να κοιμάζονται, να ξεδεύουν, — τί κοστίζουν σήμερα 9 γράμματα, χαρ-τί και ταχυδρομικά; — λέω μήν είναι τίποτα σοδαρό...

— Καλά. Αυτό θα τό ίδούμε ύστε-ρα. Πές μου τώρα, έσύ τί σκοπεύεις να κάμεις;

— Να σας πω. Στην άρχή σκέφτη-κα να πετάξω αυτό τό γράμμα χωρίς να κάμω τίποτ' άπ' αυτά που λέει. Έπειτα όμως συλλογίστηκα: Θά δια-κόψω την άλυσίδα της Ευτυχίας! Κι' άν, αλήθεια, πάθω τίποτα κακό; Κι' ή μητέρα μου, που τή ρώτησα, μου εί-πε: «Πού ξέρεις; Για καλό και για

κακό, κάνει το.» Συγχρόνως σκέφτη-κα κι' έν' άλλο: Μερικοί φίλοι μου, άν και τους αγαπώ και θέλω τό καλό τους, είναι άρκετά... κουτά παιδιά. Άν τους έστελνα λοιπόν από ένα τέτοιο γράμμα, θα είχα ύστερα να γελώ: τί θάκαναν, τί θάλεγαν!

— Όστε θα γράφης;...

— Ναί... λέω δηλαδή... δέν τάποφά-σις άκόμα.

— Έ, λοιπόν αυτό είναι! Και σοδα-ρό, και παιχνίδι. Σοδαρό τό κάνει ή πρόληψη, ή δεισιδαιμονία, ή άμφιβολία, τό «πού ξέρεις». Και παιχνίδι τό κά-νει ή σκέψη πώς μπορεί να γελάσουμε. Οί περισσότεροι άνθρωποι στον κόσμο είναι και δεισιδαίμονες, είναι και παι-χνιδιάρδες. Νά, σάν και σένα που φο-βόσαι τώρα μήν πάθης κακό, μά που θέλεις και να γελάσης με μερικούς φί-λους σου. Γι' αυτό τέτοια γράμματα κυκλοφορούν άπειρα από χρόνια. Κι' εγώ έχω λάβει ως τώρα πολλά. Είναι μία παλιά, πολύ παλιά έφευρέση...

— Ήθελα νάξεραι ποιος τή βρήκε! φώναξε ό μικρός μου φίλος που είχε φαιδρυνθεί πιά.

— Η Ίστορία δέν αναφέρει τόνόμά του. Όστε δέν ξέρουμε άν ήταν άπλώς παιχιδιάρης, (φαρσέρ που λένε οί Γάλ-λοι,) ή μισότρελος από δεισιδαιμονία. Όπωςδήποτε ό τρόπος είναι έξυπνος, πρακτικός, καθάμιπορούσεϊσως αναχρη-σιμοποιηθή για έναν καλύτερο σκοπό.

— Παραδείγματος χάρη;

— Νά, για τό μνημείο του Πολέμη! Φαντάσου, να λαβαίνω κανείς ένα γράμ-μα που να λέη περίπου τ' ακόλουθα: «Τά παιδιά της Διαπλάσεως ένεργοϋν έρανο για να στηθή ή προτομή του Πο-λέμη. Άν είστε άνθρωπος φιλόκαλος, θα στείλετε άμέσως μία δρχιμή στο γραφείο του Περιδικού, όδός Εϋριπίδου 38, και συγχρόνως θα κάμετε 9 αντί-γραφα του παρόντος και θα τά στείλε-τε σε 9 φίλους σας, φιλόμουςους σάν και σας. Άν δέν είσθε, τότε μήν κά-μετε τίποτα και με συγχωρείτε που σας ένόμιζα για τέτοιον». Έ, τί λές;

— Ά, τί ώραία ιδέα! χειροκρότησε ό μικρός μου φίλος. Θά τή βάλω σ' ένέρ-γεια άμέσως! Θά στείλω από ένα τέτοιο γράμμα σε 9 φίλους μου. Καθένας άπ' αυτούς θα στείλγ σε άλλους 9, που γί-νονται 81... αυτοί σε άλλους 9...

— Στάσου, τόν έκοψα. Ό λογαρια-σμός είναι γνωστός. Σε τρεις ήμέρες θα μπορούσαν να μαζευτούν... τρία εκα-τομμύρια! Νομίζεις όμως πώς ή «άλυ-σίδα» θα εξακολουθούσε αδιάκοπη;...

— Μά βεβαιότατα! Για ένα τέτοιο σκοπό. Και ποιος;... — Έδώ λοιπόν είσαι γελασμένος. Λέπει, βλέπεις, ή δεισιδαιμονία, τό μυστήριο, λείπει και τό άστείο. Τό γράμμα σου δέν θα γράφη από πάνω

«ευτυχία», ούτε θα μπορή να τό στεί-λη κανείς σε κάποιον για να γελάση. Νά είσαι βέβαιος λοιπόν ότι δέν θα κά-νγ τό «γύρο του κόσμου» ούτε μία φορά. Όπωςδήποτε μπορείς να δοκιμάσης.

— Τρέχω! φώναξε ό μικρός μου φί-λος, που είχε ξεχάσει πιά τό άλλο γράμμα...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τόν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Μία μέρα, στον κήπο, όπου είχαν με-γάλο συμβούλιο ό Νταρζαντόν, ό Χίρς κι' ό Λαμπασσέντρ, ό τελευταίος αυ-τός φώναξε του Τζάκ:

— Έλα δώ, μικρέ!

Ό Τζάκ έπλησίασε κάπως ανήσυχος, γιατί ποτέ σχεδόν ό πατριός κι' οί φί-λοι του δέν του μιλούσαν.

— Ποιος έκανε την παγίδα για τους σκίουρους, που είδα και πέρα στη με-γάλη καρυδιά;

Ό Τζάκ έχλώμιασε, γιατί ένόμιζε πώς θα τον μαλώσουν. Μά έπειδή δέν έλεγε ψέμματα, άποκρίθηκε:

— Εγώ.

Πραγματικώς, ή Σελίη ήθελε ένα σκίουρο ζωντανό κι' ό Τζάκ, με σύρ-ματα και μ' ένα έξυπνότατο μηχανισμό, δικό του, είχε κάνει την παγίδα εκείνη, που άν δέν έπιασε άκόμα κανένα σκί-ουρο, μπορούσε όμως να πιάση.

— Και την έκανες μόνος σου, χωρίς νάχης μοντέλο;

— Χωρίς νάχω μοντέλο, άποκρίθη-κε δειλά ό Τζάκ.

— Ά, μ' αυτό είναι έκτακτο! φώναξε ό τραγουδιστής γυρίζοντας στους άλλους. Αυτό τό παιδί γεννήθηκε μηχανικός! Τό έχει στο αίμα του. Είναι τό ένστι-κτο, τό τάλαντο, τό φυσικό δώρο!

— Ναί, ναί, συμφώνησε κι' ό Νταρ-ζαντόν.

— Τό φυσικό δώρο είναι τό πάν! πρόσθεσε κι' ό Χίρς.

Και χωρίς ν' άσχοληθούν πιά με τόν Τζάκ, εξακολούθησαν την όμιλία τους.

Τό ίδιο βράδυ όμως, στην ταράτσα, έγινε μεγάλη συζήτηση.

— Μάλιστα, κοντέσσα μου! έλεγε ό Λαμπασσέντρ στην Ίδα, σά νάθελε να την πελση για μιάν αλήθεια που εκείνη την άμφισβητούσε άκόμα. Ό άνθρωπος του μέλλοντος είναι ό εργάτης! Η άρι-στοκρατία πέρασε και πάει. Η άστική τάξη περνά. Τώρα είναι ή σειρά του έρ-γάτη. Σήμερα τόν περιφρονείτε. Άλλά μετά είκοσι χρόνια αυτός θα κυβερνά τόν κόσμο!

— Έχει δίκιο! είπε ό Νταρζαντόν σοδαρά.

— Πολύ δίκιο! έπρόσθεσε κι' ό Χίρς.

Ό Τζάκ, που πολλές φορές είχε ά-κούσει τις σοσιαλιστικές παρλαπίπες του Λαμπασσέντρ και τις βαριόταν, ά-πόψε τις άκουγε με συγκίνηση, σχεδόν με τρόμο. Γιατί άραγε; Προαισθανόταν τίποτα κακό; Καταλάβαινε πως θα ξε-σπούσαν στο κεφάλι του;.. Μ' από που κι' ως που; Τί σχέση είχαν;

Κι' όμως!..

Ό Λαμπασσέντρ έκανε τώρα μια θελκτική εικόνα της εργατικής ζωής.

— Ά τί ανόητος που ήμουν να την άφήσω! έλεγε. Πώς τό μετανιώνω! Πώς θάθελα, άν ήταν τρόπος, να ξανα-γινόμεν εργάτης!

Και τους διηγόταν πως στα νιάτα του ήταν σιδηρουργός στο μέγαλο εργοστάσιο του Ίντρέ. Τότε τόν έλεγαν άπλως Ρουντίκ, γιατί τό Λαμπασσέντρ τό πήρε ύστερα για καλλιτεχνικό ψευδώ-νυμο, από τόνονα του χωριού του, ένός μεγάλου χωριού στις όχθες του Λείγερνα. Και θυμόταν τις όμορφες ώρες που είχε περάσει κοντά στο άμμόνι, γυμνός ως τή μέση, χτυπώντας ρυθμικά τό πυ-ρωμένο σίδερο μαζί με καλούς συντρόφους.

— Ά, όσο αξίζει για μένα αυ-τό! Είναι ή καλύτερή μου ανά-μνηση!.. Ίδέστε δώ!

Και σηκώνοντας ως τόν ώμο τό μανίκι του πουκαμίσου του, ό τραγουδιστής έδειχνε στο πε-λώριο τριχωτό του μπράτσο ένα μεγάλο στίγμα κόκκινο και γα-λάζιο, που εικόνιζε δυο σφυριά διασταυρωμένα μέσα σ' ένα στε-φάνι από δρυόφυλλα και με την έπιγραφή γύρο-γύρο: **Εργασία κι' Ελευθερία!** Ω, πως καμά-ρωνε αυτό τό στίγμα, τό ανεξά-λειπτο! Μόνο που τόν έμπόδιζε στο θέατρο να παίξη ξεμπράτσω-τος όταν ό ρόλος τό άπαιτούσε.

Άλλά τί τόν έννοιαζε! Φτάνει που τό εί-χε! Άνάθεμα τήν ώρα που τόν τράδη-ξαν από την εργασία του, έπειδή έτυ-χε νάκούση ένας θεατρώνης τό ντό του! Είδεμή θάταν σήμερα κι' αυτός σάν τόν άδελφό του τόν Ρουντίκ, άρ-χιεργάτης στο σιδηρουργείο του Ίντρέ, με λαμπρό μισθό, κατοικία, θέρμανση, φωτισμό χάρισμα και σύνταξη για τα γεράματα.

— Όραίο είναι βέβαια, έλεγε δειλά ή Ίδα. Πρέπει όμως νάχη κανείς δύ-ναμη για νάντέχη σε τέτοια ζωή. Σεις ό ίδιος δέν έλέγατε μία μέρα πως ή δουλειά αυτή είναι πολύ βρειά, πολύ κουραστική;

— Ναί, κουραστική, όχι όμως για έναν γερό, καλοδεμένο. Και μου φαί-νεται πως τό πρόσωπο, **περι του δ-**

ποίου ό λόγος, έχει όλα τά σωματικά προσόντα.

— Γι' αυτό μπορώ να έγγυηθώ, συμ-φώνησε κι' ό γιατρός Χίρς.

Η Ίδα όμως είχε άκόμα αντιρρή-σεις. Γι' αυτό ό Νταρζαντόν θυμωνα μαζί της κι' οί άλλοι προσπαθούσαν να την πείσουν:

— Αφήστε, κυρία!.. Είναι ώραίο!.. Είναι ό,τι χρειάζεται!.. Θά ιδήτε!..

Τις ακόλουθες ήμέρες δέν ξαναμί-λησαν για τίποτα. Ό Τζάκ όμως πα-ρατηρούσε μιάν αλλαγή στους τρόπους της μητέρας του μαζί του: Τόν κοιτά-ζε, τόν φιλούσε πιο συχνά από πρῶ-τα, τόν κρατούσε κοντά της και τόν

«Πλησίασε, μικρέ!»
(Σελ. 257, στ. γ')

έσφιγγε σά να φοβόταν μή τόν χάση, μή της τόν πάρουν... Κι' αυτό τόν άνησυχούσε άκόμα πε-ρισσότερο, γιατί άκου-γε και τόν Νταρζαντόν να λέη στον Ριόάλ μ' έ-να μικρό χαμόγελο:

— Γιατρέ, φροντίζου-με για τό μαθητή σας... Σε λίγο θα μάθετε τάνέα. Κι' έλπίζω να μείνετε πολύ εύχαριστήμενος!

Ό καλός άνθρωπος

γύριζε σπίτι του χαρούμενος:

— Τους άνοιξα τά μάτια, έλεγε στη γυναίκα του. Θά στείλουν τό παιδί σε κανένα σχολείο. Έ, κάλλιο άργά παρά ποτέ.

Θ

«Η ζωή δέν είναι μυθιστόρημα!»

Μία Κυριακή πρωί, λίγην ώρα άφου έφθασε τό τραίνο των δέκα με μία με-γάλη παρέα Ρατέδων, ό Τζάκ, ένφ πα-ραφύλαγε κανένα σκίουρο στην παγί-δα του, άκουσε τή μητέρα του να τόν φωνάζη. Η φωνή της, αλλοιώτικη, σο-δαρή, έπίσημη, έρχόταν από πάνω, από τό σπουδαστήριο. «Σήμερα λοιπόν!..» συλλογίστηκε άμέσως ό Τζάκ. Κι' ά-νέθηκε με τρόπο τή στριφτή σκαλίτσα. Βρήκε τόν ποιητή καθισμένο στην καρέκλα με την άψηλή ράχη, μπροστά

στο τραπέζι του, και περιστοιχισμένο από τό Λαμπασσέντρ και τόν γιατρό Χίρς που στεκόταν όρθοί δεξιά κι' άριστερά, κι' άκόμα από τόν άνεψιό του Μπερζέλιου και δυο-τρεις άλλους. Η μητέρα του στεκόταν παράμερα, κοντά σ' ένα παράθυρο.

— Πλησίασε, μικρέ! είπε ό Νταρ-ζαντόν.

Κι' ή φωνή του ήταν τόσο σκληρή, τόσο αλύγιστη, που θάλεγε πώς μιλού-σε ή Ίδα του ή καρέκλα:

— Σου είπα πολλές φορές, μικρέ, ότι ή ζωή δέν είναι μυθιστόρημα. Βλέπεις πως ζω εγώ, πως άγωνίζομαι στην πρώ-τη γραμμή, χωρίς να με καταβάλλη ούτε ό κόπος ούτε ή άρρώστεια. Η άθε λοιπόν ή σειρά σου να κάμης τό ίδιο και σύ. Γιατί τώρα πιά είσαι άντρας.

Άντρας... δώδεκα μόλις χρονών!

— Πρέπει να μάς άποδείξης ότι δέν έχεις μόνο μπότι, αλλά και νοϋ και καρ-διά. Σάφισα έλεύθερο ένα χρόνο νάνα-πτυχθής, να δυναμώσης να ξυπνήσης. Συγχρόνως σε παρακολουθούσα, σε με-λετούσα. Και τώρα γνώρισα καλά τις κλίσεις σου, τις ικανότητές σου, την ιδιο-συγκρασία σου. Σύμφωνα μ' αυτά, έ-καμα για σένα, για τό συμφέρο σου, για τό μέλλον σου, εκείνο που έπρεπε. Τό είπα και της μητέρας σου που εί-ναι σύμφωνη. Και σε φώναξα σήμερα, για να σου τό άνακοινώσω.

— Όραία! όραία! έπιδοκίμαζαν οί Ρατέδες, καπνίζοντας τις πίπες τους.

Κι' άφου δέχτηκε τά συγχαρητήρια των πλησιέστερων, ό ποιητής εξακο-λούθησε:

— Η έπιστολή που θάκούσης, θα σε πληροφορήση καλύτερα από κάθε άλ-λο λόγο. Διάβασέ τη, σε παρακαλώ, Λαμπασσέντρ.

Με μεγάλη σοδαρότητα, ό τραγου-διστής έδωλε τότε από τή τσέπη του ένα γράμμα χωριάτικο, κακοδιπλωμέ-νο και κακοσφραγισμένο και, ύστερ' από δυο-τρία υπόκωφα ντό, άρχισε να διαβάξη με στόμφο: (Ακολουθεί)

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΒΡΟΧΗ

Θεέ μου, στείλε μία βροχίτσα, μία βροχή, μία σιγαλή, για ν' άνθίσουν τά λιβάδια, να φυτρώσουν τά σιτάρια, να μεθύσουν τ' άμπελάκια, να καρπίσουν σταφυλάκια. Μπάρες μπάρες τά νερά στα χωράφια τά ξερά, κάθε στάχυ ένα τάχαρι, κάθε κλήμα ένα πιθάρι, οι στοές κάμπους μας χαρές, οι βρογιές μας νοτερές, τά κρασιά μας σά νερό, τά γεννηματα σωρά, για να χαίρονται οί φτωχοί, βάνοντας τά στο σαι, να βογκάη ό μιλωνάς, και να σκάη ό άλευράς.

(Λαϊκό. Άπό τό βιβλίο «Τραγούδια και Παχνίδια».)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΛΙΝΟΥΛΑ

2. Η Λινούλα λυπημένη

[Αριθ. Έγκρ. 936]

Στό δημόσιο κήπο η Λινούλα βλέπει με μεγάλη ευχарιστήση τα παιδάκια που παίζουν, που τρέχουν, που θορυβούν, που κάνουν άμετρες τρέλλες. Τό άγνό της βλέμμα τὰ παρακαλουθεῖ παντοῦ καὶ νοιώθει ἕνα τέτοιο ἐνδιαφέρο γιὰ τὰ παιχνίδια τους, τὸ ἴδιο σὰ νὰ λάβαινε καὶ κείνη μέρος σ' αὐτά. Εἶναι ὅμως παράξενο πὼς ἡ Λινούλα δὲ σκέφθηκε ποτέ τί πὼς θάταν ὥραιο, ἂν καὶ κείνη μπορούσε νὰ τρέξει μαζί τους, ν' ἀναμυθῇ μὲ τὸν τρελλό κόσμο αὐτό, νὰ κυρφή στὰ δροσερά σύδεντρα τοῦ κήπου. «Οχι, τέτοιο πράγμα δὲ σκέφτηκε, οὔτε ἐπιθύμησε ποτέ. Εἶναι τόσο εὐχарιστή-μένη ἀπὸ τὴ ζωὴ της, τέτοια ὅπως τὴ γνώρισε ὡς τώρα, ὥστε ποτέ ἡ σκέψη πὼς μπορούσε νὰ ἔχῃ καὶ κάτι ἄλλο, δὲν ἦρθε νὰ βασανίσῃ τὸ μικρὸ της κεφάλαι. Οὐτὲ τὴν πέρασε ἀπὸ τὸ μυλό της ἡ ἰδέα νὰ συγκρίνῃ τὸν ἑαυτό της μὲ τὰλλα παιδιά. «Ὅλα γύρω της τὴς φαίνονται πολὺ ἀπλά, πολὺ φυσικά, πολὺ ὁμορφα, ἔτσι ὅπως εἶναι, ὅπως τὰ βλέπει. Καὶ τὸ νὰ βλέπῃ τὰ πλασματάκια ἐκείνα, τόσο μικρά, τόσο γλυκά, τόσο χαριτωμένα σὰν κι' αὐτή, νὰ παίζουν, νὰ τρέχουν, χιτυπώντας μὲ δύναμη στὸ χῶμα τὰ μικρά ἀεικίνητα πόδια τους, ἐνῶ αὐτὴ μένει ἀκίνητη πάντα στὸ ἀμάτι της, χωρὶς οὔτε βήμα νὰ κινή, τὴς φαίνεται τὸ φυσικότερο πράγμα τοῦ κόσμου.

Τώρα εἶν' ἡ ἀλήθεια, πὼς τὰ παιδιά κοιτάζουν πάντα τὴ Λινούλα μὲ μεγάλη περιέργεια. Λένε καὶ κάτι λόγια ἀλλοιότυπα, δείχνοντας τὴ μὲ τὸ δαχτυλάκι τους, πὼς ἡ μικρούλα ὅμως δὲν τὰ καταλαβαίνει. Καὶ δὲν περιορίζονται ὡς αὐτοῦ. Προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ πλησιάσουν τὸ ἀμαζάκι, γιὰ νὰ δοῦν ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀσάλευτη μικρή. «Ὡ ντα-νὰ ὅμως εἶναι καὶ κι' ἐμποδίζει τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ πλησίασμα. Γιατὶ τὰ παιδάκια, μὲ τὰ λόγια τους τὰ ἀφελῇ κι' ἀσχετῶν, θὰ μπορούσαν ἴσως νὰ ταράξουν τὴ γαλήνη τῆς μικρῆς παραλίας, νὰ τὴν κάνουν νὰ νοιώσῃ τὴ δυστυχία της. Μία μέρα ὅμως, ἕνα παιδάκι κατόρθωσε νάρθῃ κοντὰ στὴ Λινούλα. Κείνη τὴ στιγμή ἡ ντα-νὰ μιλῶσε λίγο παρμένο καὶ δὲν ἀντελήφθηκε τὸν μικροῦ λη πὼς πλησίαζε μὲ ἥσυχια, ἀδούρβα βήματα. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἔγινε ἡ καταστροφή. Τὸ παιδάκι εἶπε στὴ Λινούλα τὰ πιδ παρα-ξένα λόγια. Τῆς εἶπε πὼς αὐτὴ δὲν εἶναι σὰν τὰλλα παιδιά, πὼς δὲν μπορεί νὰ περπατῇ οὔτε νὰ τρέξει. Κι' αὐτό, λέει, τοῦ φαίνόταν πολὺ παράξενο, κι' ἦρθε κοντὰ τὴς γιὰ νὰ τὴ ρωτήσῃ ἂν εἶχε πόδια. Καὶ βέβαια πὼς δὲν

χε, γιατί ἂν εἶχε, θὰ μπορούσε καὶ κείνη νὰ περπατῇ ὅπως ὁ λα νὰ παιδάει, καὶ τὰ πολὺ μικρά ἀκόμα. Κι' ἔσκυβε μέσα στὸ ἀμαζάκι γελώντας, γιομάτος χαρά, γιατί θὰ μπορούσε ἐπιτέλους νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν παιδιὰτικὴν περιέργειά του. «ὦ! τὰ παιδιά! τὰ γλυκά κι' ἀθάνα αὐτὰ πλάσμα-τά, μὲ τὸ καθάριο βλέμμα καὶ τὸ γελαστὸ μουτράκι, πόση σκληρό-τη δείχνουν, τί καταστροφὲς προ-ξενοῦνε χωρὶς νὰ τὸ νοιώθουν!.

«Ὅταν ἡ ντα-νὰ ἐνοιωσε τὴν παρουσία τοῦ μικροῦ, ἦταν πιά ἀργά. Ἡ Λινούλα εἶχε ἀκούσει ἀρκετάκι» εἶχε καταλάβει περισ-σότερα. Μία καινούργια σκέψη γεννήθηκε μέσα της. Σὲ μιὰ στιγ-μὴ, μὲ τὴ συνειδησμένη διασθη-σὴ τῶν παιδιῶν, ἀντελήφθηκε τὴ δυστυχία της. «Ἐνοιωσε πὼς τῆς ἔλειπε κάτι πολὺτιμο, πὼς τίποτε δὲν μπορούσε νὰ τἀναπλη-ρώσῃ. Ἀπ' τὴν ἡμέρα κείνη ἄλλα-ξε πολὺ. Ἐχασε τὴν εὐθυμία της. Ἐφυγε τὸ χαμόγελο ἀπ' τὰ χεῖλη της, ἡ μορφή της πῆρε ἔκφραση πονεμένη. Τίποτε δὲν τὴν ἐχα-ριατεῖ πιά. Τὰ μάτια της ἔχασαν τὴν πρώτη τους λάμψη. Σὰν ἕνα ὥραιο λουλουδάκι πὼς τὸ χτύπη-σε παγωμένη πνοή, ἄρχισε νὰ μαραίνεται σιγά-σιγά. Σὰν βλέ-πει τώρα τὰ παιδάκια νὰ τρέχουν, ἕνας πόθος τὴ γεμίζει δάκρυα: νὰ τρέξῃ καὶ κείνη μαζί τους. . . . Καὶ συχνά, πολὺ συχνά, λυγμοὶ φουσκώνουν τὸ παιδικὸ της στήθος.

Δέλια

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

[Αριθ. Έγκρ. 149]

Κανείς στὴν ἐρημιά δὲν πᾶνουν δὲν τᾶκουε τῆς βοσκοπούλας τὸ τραγοῦδι. Οἱ πολίτες οἱ κομο-γέμιστες εἶναι μακριὰ πὸ δὴ οἱ νύκιοι μὲ τὰ ψηλά κολλάρια καὶ τὶς φορεσιὲς τὶς ἀσπίλες, ποτὲ δὲν ἀνέβαιναν στὸ βουνό ἀκόμη κι' οἱ χωριάτες μὲ τὰ ὑφαντὰ ρηγά-τα παντελόνια, ἀριά καὶ κάπου ἐρχονται σὰν χρειαστοὺν κανέν' ἀλετρώζυλο. Κι' ἔτσι μονάχα τού-τῃ ἐξημερῶναι δὴ πάνον, τοῦ δά-σους καὶ τοῦ λιβαδιοῦ βασιλίσα. Τὰρνια τῆς βοσκουνε ἀσπράμένα ἀνάμεσα στὰ μικρά ἀρόνιαγα πευκάκια κι' ἀκούε νὰ χτυπᾶνε ρυθμικά ἐδῶ καὶ καὶ τὰ κουνού-νια τους καὶ κάπου-κάπου κι' ἕνα βέλαιμα. Κι' ἡ βοσκοπούλα, μὲ τὸ τσεμπέρι τῆς δεμένο σταυρω-τά, πὼς ἀφίνει ἀφθονα χρυσόξαν-θα μαλλιά νὰ πέφτουνε ἀπάνω στοὺς ὅμους της, κάθεται ἀπάνω στὸ ψηλὸ κοτρώνι πὼς ξανοίγει μὲς στὴν πλαγιάδα κι' ὁ σκύλος της, μὲ τὸ μαῖο μακρὸ τρίχωμα, ξαπλωμένος κοιμᾶται δίπλα της καὶ ἀκουμπᾶ ἀπαλὰ τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὰ φώματα κλώσια τῆς πο-διάς της, κάτω ἀπ' τὸν πλῆος τῆς κορμασμένα. Κι' ἡ φωνὴ τῆς βο-σκοπούλας ἡ χρυσάλληνη ἀντη-χεῖ κάτω στὰ λαγγάδια καὶ στὶς

ρεματιές, σὰ λέει τὸ τραγοῦδι τῆς ρήγισσας.

Πάνω ἀπ' τὶς ψηλὲς βουνοκορ-φὲς ἀφθονῶν κατεβαίνει ἡ μύρω-διὰ τοῦ τραγοῦδι καὶ πλημμυρίζει τὴν ἀμφοσφαῖρα πὼς κάτου ἐ-τρυνώνουν ἀπ' τὰ βράχια τὰ πε-λώρια καὶ περιζώνουν τὰ βουνὰ βαθυπρόσθια ἔλατα καὶ πὼς χα-μηλά δὴ γύρω γυαλίζουν στὸν ἥλιο οἱ ρετινωμένες κουκουνα-ρὲς ἀπάνω στὰ γέρικα πεῦκα, πὼς καμαρώνουν ἐπιβλητικά κι' ἀκί-νητα στάδιακοπο τοῦ χρόνου πέ-ρασμα.

Τὸ γιόμα, καὶ κάτου στὸ ρέμα, τὰρνια κοιμούνται κάτου ἀπ' τὰ πλατάνια τὰ πλατύφυλλα κι' ἡ βοσκοπούλα μέσα στὸ δροσερὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ, πὼς ἀντανα-κλᾷ τὰ παιχιδιάρικα καμώματα τοῦ γέρον πλάτανου στὸ πέρασμα τοῦ μεσημεριανικοῦ τοῦ μπᾶτη, παίρνει τὸ λουτρό της σὰν τὶς νε-ράιδες τοῦ παλιοῦ καιροῦ. Ὁ σκύ-λος της κοιμᾶται ἀτάραχος ἀπάνω στὴν πλεχτή ποδιά μὲ τὰ μακρὰ τὰ κλώσια καὶ κείνη ξαναλέει τὸ τραγοῦδι τῆς ρήγισσας. Μὰ κα-νεὶς δὲν τᾶκουε γιατί οἱ πολί-τες οἱ κομογέμιστες καὶ τὰ χω-ριά εἶναι μακριὰ ἀπὸ δὴ. Μονάχα οἱ ἀπάνω βράχες πὼς τὸ ξανα-λένε ἡλιόληδες.

Βασίλισσα τῶν Δουλουδιῶν

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΟΝΕΙΡΟ

[Αριθ. Έγκρ. 158]

Φόβος καὶ τρόμος μὲ εἶχε πιά-σει. Πάλεβα κοντὰ στὸ ποτάμι μ' ἕνα ἀνρίανθρωπο ἴσα μὲ καὶ ἀπάνω, ὅταν αἰσθάνομαι ὅτι τὸν τραβᾶ κατὰ τὸ ποτάμι. «Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν κούραση δὲν εἶχα πιά δύναμη νὰ παλέψω καὶ μὲ μιὰ σπρωξιά πὼς μοῦδωκε, ἔπεσα μὲ ἀ στὸ ποτάμι ἐγὼ.

Φαντάζεσθε τί εἶχε γίνει; Κα-θὼς κοιμόμουν, ἔπιασα τὰ μαλ-λιά τῆς ἀδελφῆς μου πὼς κοιμώ-ταν δίπλα μου καί, τραβώντας τὴν, ἔφτασα στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβ-βατιοῦ μου. Τότε κείνη μὲσπρω-ξε κι' ἔπεσα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μέσα στὴ λεκάνη μὲ τὸ νερὸ πὼς μοῦ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ γιανγιά γιὰ νὰ λουστῶ τὸ πρῶ!

Συρανὼ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά: — Πάλι ἐλεεινοὶ ἦ-ταν οἱ βαθμοὶ σου, παλιόπαιδο! Ὁ πῶς: — Καὶ τί φταίω ἐγὼ; Μήπως ἐγὼ τοὺς βάζω;!

Ἐλευθέριος Ρουσάκης

— Μὴν κοιμᾶσαι στὸν ἥλιο. Θὰ πάθῃς τίποτα.

— Ἐννοια σου, μαμμά. Ἡ σκιά ἐδῶ κοντὰ εἶναι.

Νάρκισσος

Ἐχάριστο ναλοκαῖρι
περνοῦν οἱ ἐφοδιαζόμενοι
μὲ τόμους «Διαπλάσεως»

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 22ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικὸς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δραχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1925)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 32 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προστεθῆκα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κὸν δρ. 18 εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟῦ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΑΘΩΝ

(Ἰδε «Διαπλάσει» τοῦ 1924, φυλλ. 32.)

- 1.—Εἰς τὴν σελίδα 249, στήλη α', στίχος 10, ἀντὶ κοινές, θέλει κοινές.
- 2.—Εἰς τὴν σελίδα 249, στήλη α', στίχος 11, ἀντὶ τροπάρει, θέλει τροπαιο.
- 3.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα καὶ στήλην, στίχ. 31, ἀντὶ πηρού-νισες, θέλει σπηρούνισες.
- 4.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα καὶ στήλην, στίχ. 39, ἀντὶ ἀόρατα, θέλει δόρατα.
- 5.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, στή-λη γ', στίχ. 48, ἀντὶ κολάσει, θέλει κοπάσει.
- 6.—Εἰς τὴν σελίδα 250, στήλη α', στίχ. 14, ἀντὶ ἐρείκια, θέλει ἐρείπια.
- 7.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα καὶ στήλην, στίχ. 16, ἀντὶ γερό, θέ-λει γέρο.
- 8.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, στή-λη β', στίχ. 19, ἀντὶ ἀφέλειες, θέλει ἀπώλειες.
- 9.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, στή-λη β', στίχ. 14, ἀντὶ φυτικό, θέ-λει δυτικό.
- 10.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα καὶ στήλην, στίχ. 42, ἀντὶ περαστι-κό, θέλει πειρατικό.
- 11.—Εἰς τὴν σελίδα 251, στήλη α', στίχ. 28, ἀντὶ μ' εὐγένεια, θέλει καὶ γένεια.
- 12.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα καὶ στήλην, στίχ. 30, ἀντὶ ἀρώματα, θέλει χρώματα.
- 13.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα καὶ στήλην, στίχ. 50, ἀντὶ καλάμη, θέλει παλάμη.
- 14.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, στή-λη β', (οἱ Ψευτιᾶς τοῦ Μυγχαίου) στίχ. 23 ἀρχῆς 10, ἀντὶ κά-μιοι, θέλει θάμνοι. Καὶ
- 15.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα καὶ στήλην, στίχ. 20, ἀντὶ ἐσώθηκα, θέλει ἐνώθηκα.

Τὸ ἴδιο καὶ σ' αὐτὸν τὸν Δια-γωνισμό, κανένας δὲν βρῆκε ἐλ-σὶ τὰ λάθη. Οἱ ἀνῶτεροι βρῆκαν ἀπὸ 14. Κι' ἐπειδὴ εἶναι πολλοί, πάλι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 5 Ἰουλίου 1926.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [20 Ε] εἰς
καστον:) Τριανταφυλλένια, Βεα-
τρίκη, Ἡλιογέννητη, Ἴων Τσου-
κιδῆς, Μίρκα, Ξάνθιος, Ἐλ-
λιν Δουμήλου.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [18 Ε] εἰς
καστον:) Μερόπη Ν. Πατοῖνη,
Ἰάκωβος Σαντορινάιος, Β. Μαν-
θώ, Δεπτή, Μαργαρίτα, Ἐ-
υθέρο Πουλί, Δὸν Κιχῆς, Ζα-
ν-Ζαῖν, Σωτήριος Ζαφειρίου,
Ἡγήσιμος, Φίλιππος Λεβάντες,
Κληρίωνος Βάτραχος, Ἰεναῖο
Ἰωάννα, Γαλαξίας, Ἀφροσμένο
Ἰσμα, Ἀμάραντος Κρίνος, Κόμης
Ἰοιῆς, Θράξ, Ἰδανιός, Νίνα
Κατάρου, Σούλα, Κώστας Ἀλε-
κπουλός, Βιολέττα, Εὐάγγελος
Ἐρξόπουλος, Προσκοπᾶκι, Πυ-
βουλῆς, Βαρθόμας Μυγχαίου,
Κορυφή τοῦ Ὀλύμπου, Λάμ-
πος Τζαβάλλας, Μάγισσα, Ξαν-
τῆ Πεταλούδα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [15 Ε] εἰς
καστον:) Δαρβίνος, Χρυσά-
ς, Μπριλικοζός, Ἑλληνική Δη-
μοκρατία, Αἰματοποτισμένη Δευ-
ριά, Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκης,
Ἰούλα Ὀρφανίδου, Φουτουρι-
στὴς, Ἀσπρος Κόρακας, Φθινο-
κρινὸν Ἡλιοβασιλεῖα, Πέλοψ,
πολλώνιος, Πατριὸν Διαβολά-
ς, Μελαχροινὸν Διαβολάκι, Ἀν-
τὶ Ἀρσλὴν, Ἑλληνικὸ Ἰδανιό,
Ἰα Παλαιολόγον, Γαλῆ τῆς
γαῖρας, Ψυχὴ τῆς Δέσβου, Πό-
ς τῶν Προσφύγων, Νάρκισσος,
Ἐγγλὴ Ἑλλάς, Μύρτος, Ἴωνι-
ν Ἀκρογιάλι, Αἰμίλιος Ἐαρι-
ς, Διονύσιος Γκούμας, Θαλασ-
πούλι, Ὑπερ Πατρίδος, Δόκι-
ς Ἀρταγιάν, Φλύαρος Σπίνος,
Ἀληθινὸ Χόμα, Φούλης Ἀγγε-
λός, Ἄγις Ἀγγελολάτης, Δο-
κίμο Κρητικὸς τοῦλο, Ὑπομ-
νική, Ἀρμα τοῦ Ἡλίου, Σέρ-
ν Χόλμς, Χρυσομαλλοῦσα τῶν
καμίνων, Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας,
Ἀληθινὴ Αὐρα,

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [10
εἰς ἕκαστον:] Νεφελοδὴς
Ζή, Πλοίαρχος Νέμος, Ἀγέ-
λος Ἀρχάς, Ἀργοναυτὴς, Εὐ-
κλῆς, Ἐλευθέριος Ρουσάκης,
Ἰάντα, Ἐλλάδα τοῦ Βύρωνος,
Ἰνταχοῦ Παρόν, Ἀναστασία
Ἀγκάκη, Χαλικοτοπούλα, Ἰπ-
πὴς τῆς Ὀμίλης, Νυφούλα
Ὀυρανὸς, Ὠραία Δύσις, Ἐστε-
ρ, Προαῖνιος Πόθος, Ὀνει-
τῆς Κύπρου, Βάγνερ, Ἰδανι-
ν Ὀρμα, Φιλόσοφος, Πικρή
καβιά, Σμύρνη, Αἰμιλία Χόβ,
Ἀργίος Τρουλλινός, Λόρδος τῆς
Ἰδίας, Ἰππότης τοῦ Μεσαιῶνος,
Ἀγκυρῇ Ἰνδός, Φασουλῆς, Διά-
Μήτης Ροδάνος, Πηλέας, Κό-
των Ἀθηνῶν, Νίτσα Οἰκονο-
μος, Κύμα τοῦ Εὐεῖνου, Ἀρ-
κάνιο, Φασκαριάς, Ναυτάς,
Ἀννης Μαργαρίτης, Ἰκαρος,
Ἀληθινὸν Ἰδεῶδες, Ρολάνδος.
Ἰα Ε. Ταβλά.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

χνά καὶ νὰ μὲ ρωτᾷς ὅ,τι θέλεις,
παῖδι μου. Καὶ τὸ ψευδώνυμο πὼς
θὰ πάρῃς τώρα, νὰ τὸ χρησιμ-
ποιήσῃς περισσότερο ἀπὸ τὸ περ-
σινόν. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαρι-
στεῖ γιὰ ὅσα γράφεις γιὰ τὶς «Ε-
πιστολὰς» σου.

Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία, Νάρκισσε,
εἶναι γνωστὴ. Γιὰ πολλοὺς δηλα-
δὴ, τὸν παλιὸ καιρὸ πάντα, λένε
ὅτι κατάφεραν νὰ νυμφευθοῦν Νε-
ράιδες πὼς τοὺς ἀρπαξάν τὸν πέ-
λο τους καὶ τὶς ἔκαμαν ἔτσι γυ-
ναῖκες πραγματικές. Γιὰ τοὺς Μαυ-
ρομυχαλούς π. χ., τοὺς ὠραίους
ἐκείνους καὶ δυνατοὺς ἄντρες τῆς
Μάνης, ἔλεγαν πὼς ἦταν «νερά-
ιδες, νημεῖοι». Ἐννοεῖς ὅμως ὅτι
αὐτοὶ εἶναι μυθολογία ἡ λαϊκὸς συμ-
βολισμός. Ἦθελαν νὰ ποῦν ὅτι εἶ-
ναι ἐξαιρετικοὶ ἄνθρωποι, ὑπερυ-
στικοί, σὰν ἡμίθεοι, κι' ἔλεγαν ὅτι
πραγματικὸς εἶχαν γεννηθεῖ ἀπὸ
θνητὸ κι' ἀπὸ νεράϊδα, ὅπως κι' ὁ
ἀρχαῖος Ἡρακλῆς πού, κατὰ τὴ
μυθολογίαν, ἦταν γιὸς τῆς θνητῆς
Ἀλκμήνης καὶ τοῦ Διὸς. Σ' αὐ-
τὴ τὴ λαϊκὴ δοξασία γιὰ τὶς νε-
ράιδες καὶ τοὺς πέλους τους, στη-
ρίζεται καὶ τὸ ὄρκιο ἐκεῖνο δρᾶ-
μα τοῦ κ. Δ. Γ. Καμπούρογλου
«Ἡ Νεράϊδα τοῦ Καστροῦ». — Ὁ κ.
Ξ. βρῖσκε πολὺ καλὴ τὴ γλῶσσα
τῶν ἐπιστολῶν σου.

Τι γὰρ σοῦ πῶ, Ζενίθ, δὲν θυ-
μοῦμαι! Ἐνα σωρὸ κομμάτια πε-
ριμένουν τὴ σειρά τους νὰ τὰ δια-
βάσω καὶ, ἂν ἐλήφθῃ κι' ἡ μετα-
φρασὴ σου, μὴν ἀμφισβᾷς ὅτι
θὰ κριθῇ. Δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ
κομμάτι ἀπ' τὰ χεῖρα μου καὶ νὰ
μὴν κάμω λόγο γι' αὐτό, ὅτι κι' ἂν
εἶναι. Ὁ κ. Ξ. πὼς «τὸν ἐκτι-
μᾷς περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς
σύγχρονους συγγραφεῖς», σ' εὐχα-
ριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις. Γιὰ
τὸ ἄλλο ζήτημα, πὼς εἶναι ἀ-
νῶτερος ποιητῆς, ὁ Παλαμάς ἢ ὁ
Καδάφης, — νομίζω ὅτι γενικὰ δὲν
μπορεῖ νὰ γίνονται τέτοιες συγ-
κρίσεις. Ἀλήθεια εἶναι «λυρικοί»
κι' οἱ δύο, ἀλλὰ τόσο διαφορετι-
κοί, καὶ καθένας βέβαια μεγάλος
στὸ εἶδος τοῦ. Ὅπωςδήποτε ὁ Πα-
λαμάς περφεῖ ὅς λόγους, ὅς δια-
νοούμενος, ὅς πνευματικὸς πρω-
τεργάτης, ὅς ἐμφυωτῆς τῆς Λο-
γοτεχνίας μας, ὅς ἀρχηγὸς τελος
πάντων. Ἐχεῖ ὅγκο ἐργασίας ἐ-
πιβλητικῆς, σωστὸ Μνημεῖο, καὶ
καταπιάστηκε μ' ὅλα σχεδὸν τὰ
εἶδη τοῦ ποιητικοῦ λόγου. Εἶναι
ποιητὴς πὼς καθολικός. Αὐτὸ δὲν
μπορεῖ νὰ τὸ ἀρνήθῃ κι' ὅποιος
τυχὸν θὰ προτιμᾷς τὸ εἶδος τῆς
ποιήσεως τοῦ Καδάφη. Ἄν στὴν
Ψυχὴ πὼς αὐτὸς θὰ εἶχε ἀνῶτερη
θέση, στὴν ἱστορία ὅμως ἀνῶτε-
ρη θέση ἔχει ὁ Παλαμάς.

Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου,
Βεατρίκη, μὲ τὴν περιγραφή τῆς
ἐνδοχαιμῆς ζωῆς τοῦ σχολείου.
Ἐκεῖ μάλιστα πὼς λές πὼς στὴν
τάξη, στὰ θρανία, ὅποτε κρυφά-
λυσες καὶ πᾶς. . . . Φευχόμουν
τοὐρίστεται ἔτσι γιὰ κηρύτσιο. Τί
ἀληθινὸ αὐτό! καὶ πὼς τὸ συνει-
τῶν γράμμα σου, Νίνα Φιλικὸς,
καὶ σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐξήγησες.
Ἀπορῶ πὼς εἶχες τὴν ἰδέαν ὅτι
μποροῦσε νὰ μὴ μᾶρουν τὰ γράμ-
ματά σου! Ναι, νὰ μοῦ γράφῃς συ-

Μ' ἀληθεια, δὲν σᾶρουν καθόλου.
Ἡ Μεγάλη Ἑλλάς, μοῦ γράφεις.
«Μήνας ἔχει περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέ-
ρα τὴν ἀπάντησιν στὴ Μυθολόγ-
ον πὼς ἀφορᾷ κι' ἐμὲ. Ἐπειδὴ οἱ
χαρακτηρισμοὶ αὐτοὶ δὲν μοῦ ταί-
ριαζαν καθόλου, ἐνόμισα ὅτι κα-
τὰ λάθος εἶχε μπεῖ τὸ δικό μου
ψευδώνυμο ἀντὶ ἄλλου καὶ περὶ-
μενα φύλλο τὸ φύλλο νὰ διορθωθῇ.
Ὅσο ὅμως περνᾷ ὁ καιρὸς καὶ
βεβαιώνομαι πὼς ἐκεῖνα γράφτηκαν
γιὰ μένα, τόσο μὲ καταλαμβάνει
τὸ συναισθηματὸν τῆς ντροπῆς. . .
Ὅσο πρὶν νὰ εὐχαριστήσω καὶ
τὴ Μυθολόγον, πὼς δὲ μένει πῶς
σὲ δρᾷς, καὶ σένα, ἀγαπητῇ
μου Διάπλάσει, ὅχι μόνο γιὰ τὰ ἐ-
παινετικά ἐκείνα λόγια πὼς εἶναι
υπερβολικά, (γιατὶ καὶ στὸ σχο-
λεῖο δὲν προχώρησα ὅς ἦθελα, ὅτι
ἡ περισσώτερη ζωὴ μου πέρασε σ'
ἕνα περιβάλλον ὅπου οἱ ἰδέες. . .
ἐκμηδενίζονται σὰν τοῦ Νταρβί-
ν, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐξέρο παραπά-
νω ἀπ' ὅ,τι ἐδιδάχθηκα, τὸ χρο-
στώδικο ἐκείνο σὲ σένα, πὼς ἀπὸ
πολὺ μικρὴ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ
σὲ γνωρίσω. . . .» Αὐτό, παιδά
μου, λέγεταί Μετριοφροσύνη κι' Εὐ-
γνωμοσύνη. Μὰ ἀληθινὰ καὶ τὰ δύο
συναισθήματα ὅχι ἐπίπλαστα, προ-
σποιητὰ. Εἶμαι καταγοητευμένη!

Βραβεῖα καὶ Δυσόχαρτο σοῦ ἔ-
στειλα, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, ἀλ-
λὰ θὰ γράψῃς ὅσες λέξεις βρῇς,
γιατὶ πὼς μπορῶ νὰ σοῦ πῶ αὐ-
τὲς πὼς δὲν θυμάσαι; Ἀλήθεια εἶ-
ναι ἀπὸ δικές σου Ἀσκήσεις, ἀλ-
λὰ θὰ τίς μάθαιναν κι' οἱ ἄλλοι
καὶ δὲν κάνει. Συμφωνεῖς: «Ὅσο
γιὰ τὰ λάθη, τὸ λατρετὸν τὸ διόρθω-
σα παραπάνω. Τὸ ἄλλο ὅμως δὲν
εἶναι λάθος: ὑπάρχει τέτοια γαλλι-
κὴ λέξη καὶ μπορεῖς νὰ τὴ βρῇς
στὸ Λεξικό Ἀλήθεια, ἀπὸ τὶς
Συλλογές τοῦ 2180 Διαγωνισμοῦ
δημοσίου Ἀσκήσεις καὶ τὶς δύο
ἐξαμηνίες τοῦ 1925; Τὸ πιστεῖω
ἀπὸ τὸ λές ἀλλὰ τὸ εἶχα ξεχάσει.
Ἐ, δὲν εἶναι καὶ τίποτε σπουδαῖο. . .

Χαίρω πολὺ, Κένταυρε, — θὰ εἶ-
δες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου
σου στὸ προηγούμενο, — κι' ἐλπίζω
νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Π

κι' άλλες, προπάντων Γαλλικά κι' Ιταλικά.

Κι' άλλος κομήτης σ' ο Διαπλαστικό δρίζοντα: η Σαπφώ, Μ' αυτή τη φράση αρχίζει το γράμμα της. "Ας έχω όμως χάρη που προεβιάστηκε με άριστα στην Δ' του Γυμνασίου...

Το ίδιο και το Αιγόκλημα, που προεβιάστηκε με 8 στην Γ'. Να ιδω τώρα θά μου γράφει πού συχνά;... "Ο «σαρδόνιος γέλως» των αρχαίων, από το ρήμα «σαίρω», είναι εκείνος που γίνεται με «σσηρότα», δηλαδή μισοανοικτά χείλη, επομένως άγροικτος, προσποιημένος, βεδισμένος και σαρκαστικός. Κατ' άλλους παράγεται από το «Σαρδών», γιατί σ' αυτή τη νήσο φυτρώνει το «βατράχιον», ένα φαρμακερό φυτό που προξενεί σπασμωδικό γέλιο.

Υπάρχουν όμως κι' άλλες εξηγήσεις. Κρινοσπαρμένη Αμμουδιά, Γλυκό Χαμόγελο, Ίδανισμός, Πράσινη Παλιάτος, Ιωάννη Καζολέα, Μαρουσιωτάκι, καλά μου παιδικά, σ' εδωριστώ πολύ για τα ξεσπαθωμάτα σας. Δυποκίμαι μόνο που ε χώρος δεν μου επιτρέπει σήμερα ναπαντήσω πού εκτενώς και στα τόσο θμωρφα γραμματάκια σας. "Ας είναι, ελπίζω να μη μου θυμώσετε και γρήγορα να μου ξαναγράψετε.

Ωραίας Έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι έξι: Βάρκα του Κανάρη, Φιρφορίκος, Φιλόσοφ, Αγγή, Συρανώ, Αθάμας, Δευκός Αστήρ, Αύρα του Εύξεινου, Μυρωμένη Ανδρος, Ανδριώτης, Σκλάβ Βασιλίσσα, Κρητικό Προσκοπάκι, Ζήνων Κασμάτης και Γέρο-Δήμος. Έξετέλεσα τις παραγγελίες των και τους ευχαριστώ για τα καλά των λόγια. Σε μερικά μερικώς θάπαντησω στο ερχόμενο. Στο ερχόμενο επίσης θά μιλήσω και για κομμάτια Σ. Σ. Σ. που ε διάβασα.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΕΙ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22-23 ΧΙΛ.

71ον Δελτίον Εισφορών

Επανόρθωσις: Είς το 68ον Δελτίον του 29ου φύλλου, η εισφορά του «Ίδανισμού» δρ. 22,50 είναι του Χρίστου Μ. Ματσακίδη, και από παρεξήγησιν απεδόθη εις τον «Ίδανισμόν», που άπλωσε είχε την καλωσύνην να μου μεταβιβάση αυτά τα χρήματα μαζί με την άναγνωσιν της συνδρομής του μικρού μας φίλου.

Γεώργιος Δ. Σουρής Δρ. 6.60 «Δέων» > 25.— Δανάη και Ίω' Αλ. Σταυροπούλου > 50.— "Ελλη Β. Λεοντίδου > 5.— «Μυρωμένη Ανδρος» και «Δροσούλα της Ανδρου» > 25.— «Πονεμένη Ψυχή» > 8.— «Οδυσεύς» > 5.— «Κατεργάρης» > 2.— Μιχ. Ο. Δέφνερ > 2.— Προηγούμεναι εισφοραί κατ' το 70ον Δελτίον (*Ιδε φύλ. 31ον) Δρ. 18.185.80

Εν όλω μέχρι 6/7/26 > 18.314.40

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδέν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διακριώματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοούμενα ἱσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα, κ. (ς). Ἀστρο τῆς Ἀγάπης, ἄ. (βρέστε με). Δροσερό Ἀεράκι, κ. (ΑΚ). Μυρωμένη Ἀνδρος, κ. (ΜΓ). Δροσούλα τῆς Ἀνδρου, κ. (ΜΓ). Ἀνδριώτης, ἄ. (ΙΝΔ). Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, κ. (ΕΚ). Ὠραία Ἰνδοπούλα, κ. (μὲ θέλετε;). Ὠραία Ἑλληνίς, κ. (τελειόφοιτος). Αὐγερινός, ἄ. (ΕΜ).

Ἀνανεώσεις Ψευδώνυμων: Δόκιμος Ἀρταγιάν, ἄ. Πεπρωμένον, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Μιχ. Δέφνερ (νὰ μοῦ γράψης ὅσο συχνὰ θέλεις) ὦρα καὶ αὐτὰ πού μοῦ ἐστειλές) Χρυσάνανθον (μὴν ἀμφιβάλλης! σὰν τὸν ἄσπρον υἱόν...) Ἑλληνόπαιδα (αὐτὸ μόνον ἦταν ἐλεύθερο) Σπύρον Ἀννινόν (ἐλαβα, εὐχαριστῶ) Ἰριδα (γιά σου! περιμένω γράμμα σου ἀπὸ καὶ) Αἵματοβαμμένη Δόξαν (οὔτε περιοδικὸ ἐλαβα, οὐ ἐ ἀγγέλλια γι' αὐτό) Ζουλεϊκαν (ἐλαβα τὸ δελτάριό σου ἀπὸ τὸ Βόσπορο) μὲ γιά τὸ πρῶτο μπάνιο!) Διγενὴ Ἀκρίταν (δὲν τὸ παρακολούθῃ καὶ δὲν ἐξέρω) Πονεμένη Ψυχὴν («Τερέζαν Βάρμα-Δακόστα» ἐστειλα. προηγούμενη ἐπιστολὴ εἰς ἀν ληφθῇ, θὰ ἐκτελεσθῇ) Δαφροστεφὴ Ὀλυμπιονίκην κτλ. κτλ.

Νανόταν, Δροσερό Ἀεράκι, Μάριον Μερσίνην (ἐστειλα) Παιδὶ τῆς Ὀλυμπίας, Δευκὸν Ἀστέρα, Ἀθάμαν, Συρανὼ, Μυρρίνην, Μιχαὴλ Δέφνερ (Π. Πνεύματα καὶ κομμάτια σας γιά τὴ Σ. Σ. Σ. ἐλαβα) θὰ τὰ διαβάσω καὶ αὐτὰ μὲ τὴ σειρά των, ἀλλὰ δὲν δέχομαι πιά.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 4 Ἰουλίου, θάπαντήθω στὸ ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 227 Διαγωνισμού. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 10 Σεπτεμβρίου)

496. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτό μου ρηνητικό, Τάλλο μου γεωμετρικό, Τὰ δύο μαζί στὸ Αἰγαίον Κάνουν νησάκι ὠραῖο

497. Συλλαβόγραφος

Γιὸς τοῦ Ἰακώβ τὸ πρῶτό μου, Ἀόριστο εἶναι τάλλο. Καὶ ποιητὴ στὸ σύνολο Ξένο θὰ ἰδῇς μεγάλο. Τρυγονάκι

498. Στοιχειόγραφος

Πόλὴ τῆς Ἑλλάδος εἶμαι Καὶ κοντὰ σὲ λίμνη κεῖμαι. Βγάλε τώρα τὸ κεφάλι, Ἀλλάξέ μου τὸ λαίμω, Κι' Ἐπιστήμη εὐθύς προβάλλει Μάθημα σοφὸ, τερπνὸ.

499. Στοιχειοτονόγραφος

Πόλὴ περσικὴ τὸν τόνο Κι' ἕνα γράμμα τῆς ἀλλάζει Καὶ μεγάλο κερσφόρο Στὴ στιγμὴ μᾶς παρουσάζει. Κεραυνός

500. Τρίγωνον
***** = Νήσος τοῦ Αἰγαίου
***** = Χώρα τῆς Μικρᾶς
***** = Ἀρχαῖος θεὸς [σίας
*** = Αἰσθ' τήριον
** = Ἀνθή
* = Φωνήεν
Καὶ καθέτος τὰ ἴδια.

501. Σιδηρόδρομος
Σ***Σ***Σ***Σ***Σ***Σ
Μεγάλῃ νήσος — Φυσικὸν φαινόμενον Πολυμαθὴς — Ἀρχαῖος ληστής — Τροφὴ ζώων.
(Τὸ τελικὸν κάθε λέξεως εἶναι καὶ ἀρχικὸν τῆς ἐπομένης.)
Βιολέττα τοῦ Βουνού

502-506. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: κόπος, ἄρμος, ἀκμή, νόθος, ἔθνος.

Ἀγριεμένος Ὠκεανός
507. Ποικίλη Ἀκροστιχὴς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Συνομοταξίαν ζώων, τὰ δὲ δευτέρα γράμματα ἀντιπρόσωπον αὐτῆς: 1, Θεὸς τῆς θαλάσσης, 2, Ἀπαραιτήτων εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ζῶα, 3, Ἀστερισμὸς κι' ἐπαγγελματίας, 4, Βασίλισσα, μήτηρ δυστυχῆς, 5, Εἶδος νέου τηλεγράφου.

Μιχαὴλ Ο. Δέφνερ
508. Φωνηεντίζιπον
πς - βοτ - τ - γλοσσ - τ
ς - τν - κφλ - ς
Δημ. Γ. Γιαμουγιάννης
509. Γρῆφος

Μ
Οἱ Μ Μ κρασί
Εἶναι πόλις τ'
Εἶναι πόλις Μ Μ ἄς
Μ

Ἄγγελος
Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

510. Calmbours
Quel est le rapport entre une métropole (Paris par exemple), un ours blanc et Amundsen ?

Ὁδραγγοτάγγος
ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 17

241. Ἀκακία (ἂ! κακία.)—242. Φάληρον—τάληρον.—243. Ἀργός. ἄργος.—244. Τὸ ἄλατι.

245. Τ Δ Α 246-250. Διὰ Ε Α Ι τοῦ ζεύγους Ν Ρ Τ ΒΕΝΕΤΙΑ ΣΚ: σκάφη, Β Ι Δ σκύμνος, Δ Α Ο σκος, βόσκι, Ε Σ Σ σκόρος.—251-

255. Τολμίδης, Χαρικλῆς, Δανιήλ, Διδώδωρος, Εὐβάτανα.—256. Διὰ τοῦ Α: Ἀγάπα τὰ καλὰ πράγματα.—257. Τεῖχος ξύλινον ἀπόρητον τελέθειν.—258. Τὰ φάρμακα εἶναι πικρά. (Ταῦ, ἡρμα, Κάιν ἐπὶ κῶ.)

259. AN-NI-VER-SAI-RE NI-CO-TI-NE VER-TI-GE SAI-NE RE

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ὅσοι ἔλῃξε ἡ συνδρομὴ των, ὀφείλουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.

Ὅσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπολοιπὸν τῆς συνδρομῆς τοῦ προηγούμενου ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κίνηση, πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10 διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ προτείνουν δύο-τρία τῆς ἀρεσκείας των πρὸς ἐκλογήν.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.